

ΘΟΟΡΙΣΤΕ ΠΑΙΔΙΑ!!

Ένα φάνζιν
για το
παζάρι
του
Ελαιώνα

Σε αυτό
το τεύχος:
Γνωρίστε
τον Νίκο,
την Ελένη,
τον
Αμπντουλάχ,
την Αθηνά,
τον Γιασάρ,
τη Σοφία

Εικόνες
και
Σκέψεις
απο το
Χτες
και το
Σήμερα

ΙΣΤΟΡΙΕΣ
ΚΟΥΤΖΟΜΠΟΛΙΑ
ΛΙΓΟ ΑΠΟ ΑΥΤΟ
ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΟ

Και τι
θα γίνει
με το
γήπεδο;

Καλώς ήρθατε στο Οοοριστε Παιδιά!

Αυτό είναι ένα φάνζιν αφιερωμένο στο Παζάρι του Ελαιώνα, στο ανθεκτικό του πνεύμα και στους απροσδόκητους θησαυρούς που προσφέρει κάθε Σαββατοκύριακο. Στις σελίδες του θα βρείτε ίχνη από τους πολλούς του κόσμους: εικόνες, συνομιλίες και σκέψεις για τον τρόπο με τον οποίο σχετιζόμαστε με τα αντικείμενα, τους ανθρώπους και τα μέρη, στην Αθήνα και πέρα από αυτήν.

Το Παζάρι του Ελαιώνα είναι ένα αποθετήριο συλλογικής μνήμης που μας προσκαλεί να περιπλανηθούμε σε μια αρχαιολογία των απορριμμάτων και να βυθιστούμε στα ίχνη παλιότερων τοπικών βιομηχανιών (δίσκων, κλωστοϋφαντουργίας, παιχνιδιών και εκδόσεων), καθώς και στα απομεινάρια περασμένων τάσεων ή φευγαλέων τεχνολογικών μοδών. Μέσα από την επαφή με το νοσταλγικό, το περίεργο και το απροσδόκητο, διασφαλίζει την περιπλάνηση μας σε χώρους που αφηφούν τη ρουτίνα, όπου οι εκπλήξεις μπορούν να είναι μέρος της καθημερινότητας.

Επιπλέον, στρέφοντας την προσοχή μας σε ό,τι έχει απορριφθεί, το παζάρι αμφισβητεί τις συμβατικές αντιλήψεις για τη χρήση, την αξία και την κατανάλωση, ενώ παράλληλα παρέχει εισόδημα σε άτομα που αντιμετωπίζουν συνθήκες επισφάλειας και αυξανόμενο κόστος διαβίωσης.

Αν το μάντρα του καπιταλισμού είναι η συνεχής αναζήτηση του καινούργιου, και το εμπορικό κέντρο είναι ο κύριος φορέας μετάδοσής του, ο Ελαιώνας μας πρσκαλεί να επαναχρησιμοποιήσουμε και να ανατρέξουμε στο παρελθόν.



Ενώ σε συλλογικό επίπεδο παρέχει υλικά για ανακύκλωση και επαναχρησιμοποίηση απορριφθέντων αντικειμένων, σε ατομικό επίπεδο μας απομακρύνει από τις τελευταίες τάσεις της μόδας, καλώντας μας να βρούμε, ανάμεσα στους λαβυρινθώδεις θησαυρούς του αυτό που μιλάει στον καθένα μας ξεχωριστά.

Προωθώντας τη διαπραγμάτευση και το διάλογο μεταξύ αγνώστων που προέρχονται από τα πιο ετερόκλητα περιβάλλοντα, ο Ελαιώνας αμφισβητεί τις παραμετροποιημένες σχέσεις ανταλλαγής στους δημόσιους χώρους. Αντιστέκεται στις καταστροφικές καταναλωτικές δυναμικές, που διαμορφώνουν την έννοια της ψυχαγωγίας και τις προσδοκίες από την κοινωνική αλληλεπίδραση.

Για αυτούς και πολλούς άλλους λόγους, ζήτω ο Ελαιώνας!



Ευχαριστούμε όλους όσους συνέβαλαν με τα λόγια και τις ιστορίες τους. Αυτή η έκδοση είναι δωρεάν, αλλά μπορεί να πουληθεί στον Ελαιώνα αν την πετάξετε στα σκουπίδια!

Αυτό το zine δημιουργήθηκε από την Eliana Otta στο πλαίσιο του έργου της με τίτλο «Ικνηλατώντας τα ίχνη των ιχνών». Η έρευνα για το έργο υποστηρίχθηκε από το Onassis AiR. Ευχαριστώ πολύ τους Onassis AiR Team, Θάλεια Δημητροπούλου, Σπυρο Στάβερη, Αλεξία Παπακώστα, Πάσκουα Βοργιά, Nuno Cassola.

Το όνομά μου είναι Αμπντουλάχ

«Είμαι από την Αίγυπτο. Ζω στην Ελλάδα 30 χρόνια και εργαζομαι εδώ εδώ και δύο χρόνια. Ξεκίνησα να εργαζομαι στο παζάρι επειδή το χόμπι μου είναι τα βιβλία και τα παλιά εφημερίδες. Ξεκίνησα κάπως αυθόρμητα, επειδή είχα τη συλλογή με εφημερίδες, παλιά πολιτικά και National Geographic.... Σιγά σιγά μάζεψα πράγματα και μετά άρχισα να τα πουλάω. Αλλά δεν πουλάει πολύ, είναι περισσότερο για να περάσεις την ημέρα...

Έρχομαι μόνο τις Κυριακές και τις υπόλοιπες μέρες έχω την κανονική μου δουλειά. Εγώ είμαι σιδεράς, καμία σχέση με τα βιβλία... Αλλά έχω doctorat en sciences expérimentales από πανεπιστήμιο στη Γαλλία. Έζησα εκεί για έξι χρόνια μέχρι που γνώρισα τη γυναίκα μου, η οποία είναι Ελληνίδα. Τη γνώρισα στη Γαλλία και μετά ήρθαμε εδώ. Αυτή δεν εργαζεται εδώ, έχει άλλη δουλειά, ένα εστιατόριο. Αλλά έκλεισε λόγω της κρίσης.

Όλοι έρχονται εδώ από πέντε η ώρα το πρωί, αλλά εγώ έρχομαι μόνο 7 η ώρα... Είμαι ο τελευταίος. Δεν δίνω σημασία στο παζάρι... βγάζω δεν βγάζω. Έχω μια σταθερή δουλειά. Σήμερα εγώ έχασα 100 ευρώ. Για να αγοράσω πράγματα έδωσα 160 ευρώ το πρωί και έβγαλα τώρα 20 ευρώ. Τα άλλα 140 έχουμε θα τα δούμε μετά...

Τα φέρνουν οι ανακυκλωτές που συλλέγουν σκουπίδια. Αυτοί κάνουν γύρω γύρω όλο, και φέρνουν το πρωί. Πουλάνε εδώ και παίρνεις ότι σου αρέσει. Εγώ σήμερα πήρα αυτές τις κούτες...Παίρνεις μια κούτα. Μπορεί να βρεις κάτι καλό ή κάτι κακό...δεν μπορείς να διαλέξεις, ο άλλος θέλει να πουλήσει γρήγορα και να φύγει.

Όταν τελειώσω εδώ, πληρώνω για τη θέση μου και ό,τι έχει απομείνει το δίνω στην ανακύκλωση. Εγώ τα πουλάω με το κιλό, αλλά δίνουν λίγα χρήματα, 8 λεπτά το κιλό. Θα διαλέξω αυτά που χρειάζομαι στο σπίτι να διαβάσω. Εγώ διαβάζω science experimentale, physique, και μαθηματικά.



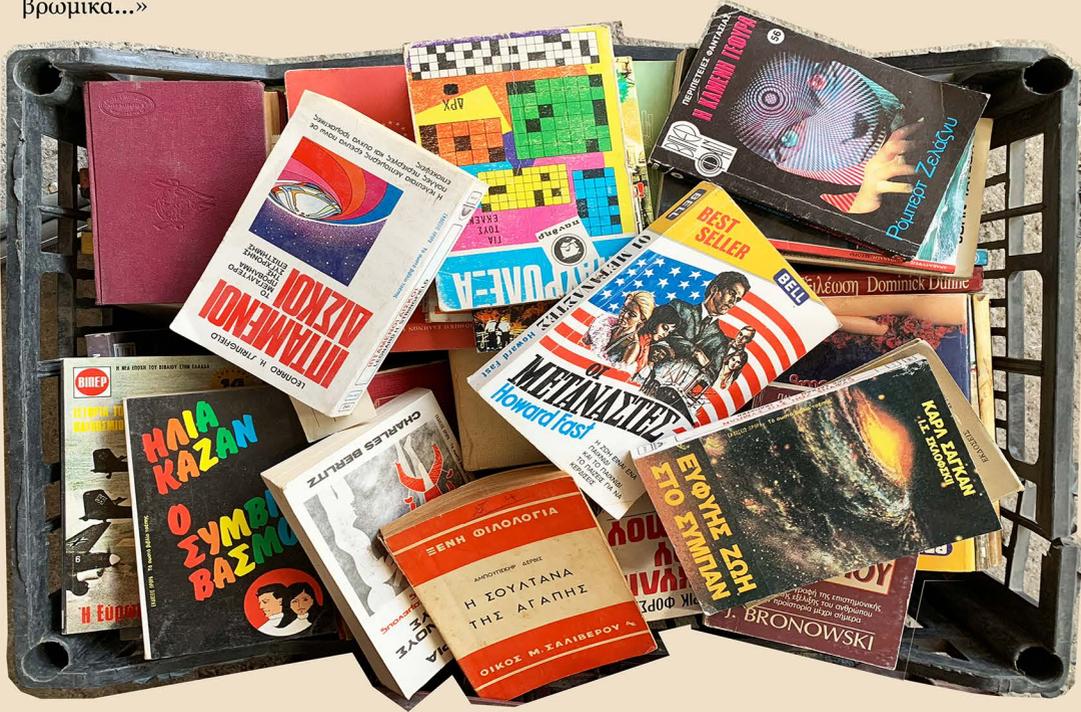


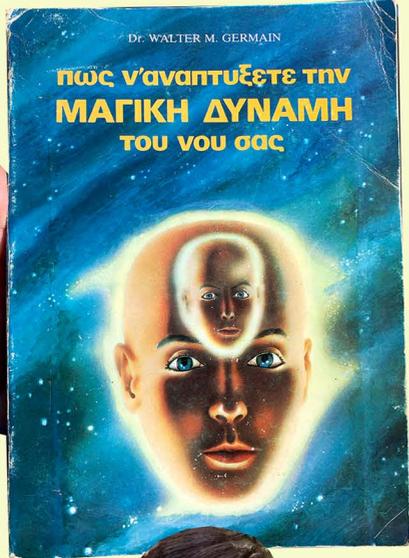
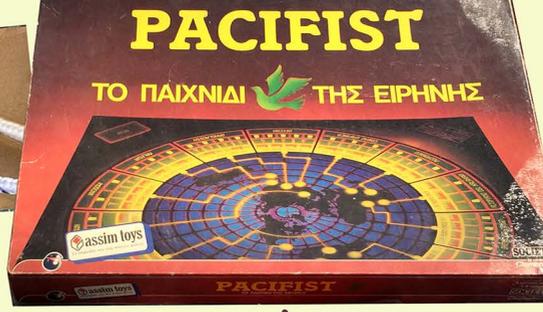
Τα βιβλία είναι από ανακύκλωση, που πετιούνται στον δρόμο και των παππούδων που πεθαίνουν και τα εγγόνια τα πουλάνε.

Εδώ έχω βρει πολλά παράξενα, πρωτότυπα πράγματα, κάτι εφημερίδες από βασιλιάδες Ελλάδας. Αλλά δεν ζήτησα καλή τιμή, γιατί δεν ήξερα. Δεν ήξερα. Τότε ήρθε ο άλλος και μου λέει “αυτά που έδωσες τόσο Κάνουν”, “θα μπορούσες να το πουλήσεις για πολλά λεφτά”...

Όλα όσα βλέπετε εδώ μέσα είναι νόμιμα. Έχουμε ένα γραφείο στο Αιγάλεω, έχουμε χαρτιά, ταυτότητα. Και ο πρόεδρος, Ψηφίζουμε κάποιον κάθε δύο χρόνια.

Αν φέρω κάτι από εδώ στο σπίτι μου, κάτι για την κουζίνα για παράδειγμα, η γυναίκα μου με δίνει από το σπίτι. Δεν θέλει τίποτα. Τίποτα για τα παιδιά. Όχι από εδώ, μόνο κανένα βιβλίο, καν εφημερίδα. Ένα εργαλείο... Αλλά για το σπίτι δεν έχω πάρει ποτέ από εδώ, λέει ότι όλα είναι βρώμικα...»





Τα αντικείμενα του μιννα

Πού να τα βρεις τώρα;
Ποιος τα αγόρασε;
Σε ποιον ανήκαν;
Γιατι κλαίει η κουκλα αν οι φίλες της ειναιχαρούμενες;
Σε ποιον θα έδινες αυτο το επυτραπέζιο παιχνιδι;
Τι άλλο θα ρωτούσες;



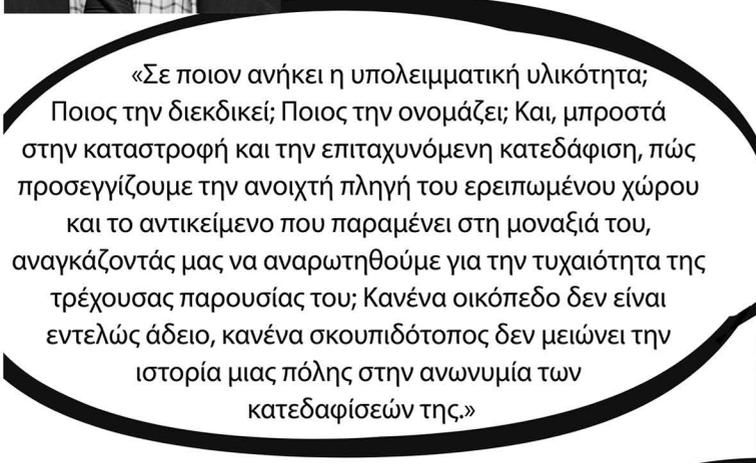
Οι φίδοι μας είπαν...

Μερικά αποφθέγματα ανθρώπων που αγαπούν και αγαπούσαν να σκέφτονται τα αντικείμενα, την καθημερινή ζωή, τη μνήμη και την πολιτική...



Αρτζούν
Απαντουράι

«Τα εμπορεύματα, όπως επισημαίνει ο Igor Kopytoff, μπορούν να θεωρηθούν ότι έχουν μια ιστορία ζωής. Σε αυτή τη διαδικασία, η φάση του εμπορεύματος στην ιστορία ζωής ενός αντικειμένου δεν εξαντλεί τη βιογραφία του. Είναι πολιτισμικά ρυθμισμένη και η ερμηνεία της είναι σε κάποιο βαθμό ανοιχτή σε ατομική χειραγώγηση.»



Σαντέ Λάριος

«Σε ποιον ανήκει η υπολειμματική υλικότητα; Ποιος την διεκδικεί; Ποιος την ονομάζει; Και, μπροστά στην καταστροφή και την επιταχυνόμενη κατεδάφιση, πώς προσεγγίζουμε την ανοιχτή πληγή του ερειπωμένου χώρου και το αντικείμενο που παραμένει στη μοναξιά του, αναγκάζοντάς μας να αναρωτηθούμε για την τυχαιότητα της τρέχουσας παρουσίας του; Κανένα οικόπεδο δεν είναι εντελώς άδειο, κανένα σκουπιδότοπος δεν μειώνει την ιστορία μιας πόλης στην ανωνυμία των κατεδαφίσεών της.»

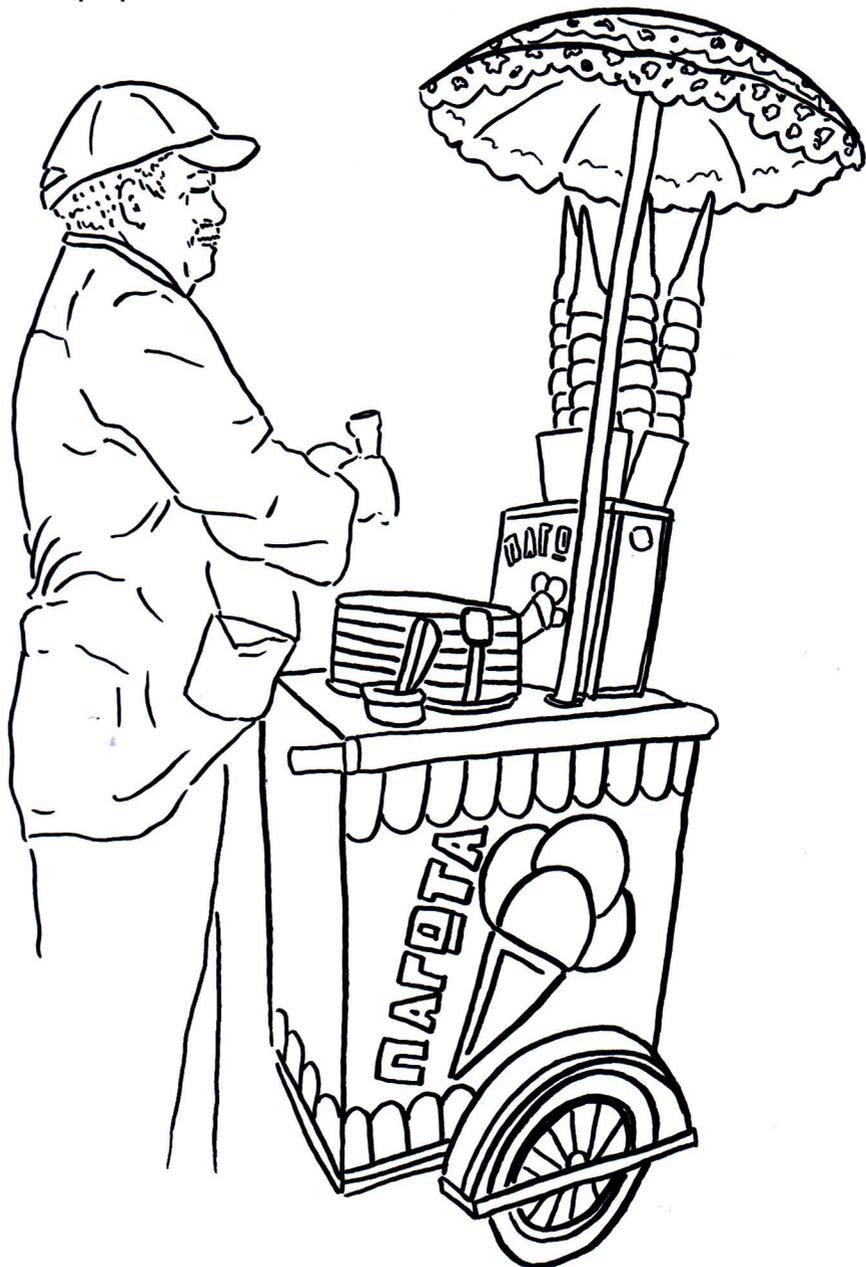


Ζορζ Περέκ

«Αυτό που πρέπει να αμφισβητήσουμε είναι τα τούβλα, το σκυρόδεμα, το γυαλί, τους τρόπους μας στο τραπέζι, τα σκεύη μας, τα εργαλεία μας, τον τρόπο που περνάμε τον χρόνο μας, τους ρυθμούς μας και την έμφαση στο πώς. Ζούμε, αλήθεια, αναπνέουμε, αλήθεια, περπατάμε, κατεβαίνουμε τις σκάλες, καθόμαστε στο τραπέζι για να φάμε, ξαπλώνουμε στο κρεβάτι για να κοιμηθούμε. Πώς; Πού; Πότε; Γιατί;»

Ποιος θέλει παγωτό;

Εδώ μπορείτε να βάλετε λίγο χρώμα στο όμορφο καρτόσι παγωτού που είναι το αγαπημένο μικρών και μεγάλων στον Ελαιώνα!



«Εγώ που να θυμάμαι πώς ξεκίνησα να δουλέβω εδώ;

Πέρασαν χρόνια, δε θυμάμαι...

Αυτά τα πράγματα τα φέρνουμε από τα σκουπίδια, από τους κάδους.»

(Είπε η Ελένη)



«Την κυρία και εγώ είμαστε δεκαπέντε χρόνια εδώ

Τώρα όσο πάει ο κόσμος, πεθαίνει, χειρότερα γίνεται...Γιατί δεν έχει λεφτά. Ακριβαίνουν τα πράγματα, το φαΐ πόσο πήγε; Μείναμε εδώ και είμαστε τώρα.

Τι να κάνουμε; Βγάζουμε μεροκάματο για να φάνε τα παιδιά.

Αυτή τη δουλειά έχουμε. Έχουμε φιλίες πολύ. Εδώ ο κόσμος είναι καλός. Όποιος στέκεται εδώ είναι από ανάγκη, όποιοι δεν έχει να πάει στο μαγαζί.

Έρχονται εδώ, διάφορες, από παντού. Ξένοι, Έλληνες, παντού.

Είναι τα μετανάστες που έρχονται, παίρνουν φθηνά, κουτάλια, προούνια, πιάτα. Δύο ευρώ, 1 ευρώ, πενήντα λεπτά...»

(Είπε η Σοφία)

Τώρα τι γίνεται, με το γήπεδο δίπλα;



«Έχουμε τις πληροφορίες ότι σε ένα χρόνο, δύο, θα ξεκινήσουν να κλείνουν από πάνω, από το πρώτο παζάρι, δεύτερο, τρίτο και τέταρτο και από την απέναντι μεριά. Από αυτή την πλευρά, όσοι από εμάς είμαστε μέσα πληρώνουμε τον ιδιοκτήτη του χώρου. Οπότε σίγουρα θα μας αφήσουν να μείνουμε, όσους από εμάς δεν αφήνουμε πράγματα έξω, που δεν εμποδίζουμε τον δρόμο. Εδώ ο πρόεδρος έχει κάνει για όλο το κτίριο πέντε χρόνια συμβόλαιο, έχει άλλα τρία χρόνια. Πληρώνουμε νοίκια, απέναντι τα ίδια. Δεν μπορούν δηλαδή να μας διώξουν.

Μετά θα έχουμε πρόβλημα με τους άλλους, θα ψάχνουν θέσεις εδώ. Το σωματείο θα μιλήσει με τον δήμαρχο Αθηνών και το Αιγάλεω, για να βρουν ένα μέρος για να μπορέσουν να τακτοποιηθούν όλοι. Να βρεθεί ένας μέρος καλό, να μπορέσει να πάρει ο Δήμος κάποια χρήματα, για τα σκουπίδια, για τους κάδους. Θα έχουμε πρόβλημα αν δεν βρεθεί το μέρος. Πρέπει να υπάρχει κάπου ένα μέρος, να έχει και συγκοινωνία, να είναι κοντά. Το πιο βασικό είναι το μετρό. Εδώ το μετρό Ελαιώνας βολεύει πάρα πολύ.

Προς το παρόν δεν έχουν πει τίποτα για το ότι πρέπει να φύγουμε. Μίλησα και με το γείτονα απέναντι από τις μεταφορικές. Είναι δικό του το κατάστημα. Δεν έχει ακόμα ενημέρωση για να φύγουν. Αλλά οι περισσότεροι έχουν ενημέρωση και προσφορά να αγοράσουν το ακίνητό τους. Θα γίνουν πολλές αλλαγές. Αυτό το μέρος δίπλα αν θυμάμαι καλά το έχει πάρει ο Μαρινάκης. Δεν ξέρω όμως πότε θα το παραδώσουν. Τώρα μπορεί να είναι και λάθος η πληροφορία που έχω. Λέει ότι θέλει να το κάνει πάρκινγκ για τα λεωφορεία. Τώρα τι θα γίνει, δεν ξέρω...»

**Η κατασκευή του νέου Παναθηναϊκού
γήπεδου συνεχίζεται σαν μια φαντασματική
παρουσία στο φόντο του παζαριού μας.
Τι γνώμη έχουν οι πωλητές για αυτό;
Ορίστε μερικές απόψεις...**

«Ένας φίλος που εργάζεται εκεί μου είπε ότι δεν έχουν φτιαξει καν κερκίδα ακόμα. Είναι η ίδια εταιρεία που χτίζει στο Ελληνικό, οπότε ας δούμε αν θα τελειώσουν πρώτα αυτό!»

«Νομίζεις ότι θα το τελειώσουν; Το χτίζουν τόσα χρόνια! Μη δίνετε σημασία στα κουτσομπολιά, ενδιαφέρονται μόνο για τα χρήματα. Όλα εδώ είναι ιδιωτικά, θα αγοράσουν όλα τα ακίνητα; Άλλωστε, υπάρχει γη παντού όπου μπορούμε να μετακομίσουμε...»

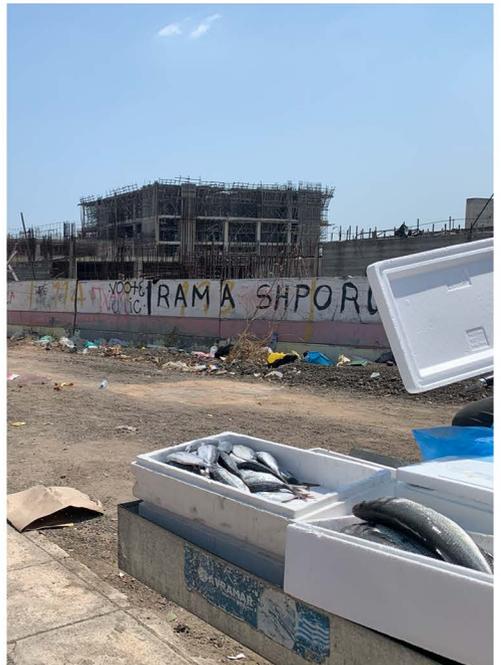
«Καλά κάνουν γιατί και εγώ θέλω να φύγω από δω. Θέλω να ξεκουραστώ, γιατί εδώ παραπονιέμαι. Εγώ περιμένω αυτή τη μέρα να έρθει, να φύγω... Δεν μου αρέσει αυτό το παζάρι, γιατί έξω αφήνουν σκουπίδια... Σαν περιβάλλον δεν μου αρέσει. Αλήθεια σου λέω. Λένε ότι ένα μέρος πρόκειται να γίνει σταθμός ΚΤΕΛ, αυτό είναι εντάξει.

Τι άλλο θα μπορούσε να γίνει; Κάτι καλό και ιδιαίτερα σε σχέση με την ομορφιά της Αθήνα... Είναι τσαμπούρα εδώ... καλύτερα να γκρεμίσουμε αυτά και να γίνει κάτι όμορφο εδώ.

Περίμενα να κλείσω να πάω να ξεκουραστώ. Θέλω να πάω να κάνω μπάνιο μακριά από την Αθήνα. Γιατί αρρώστησα με τα παλιά πράγματα. Μου προκαλεί αλλεργίες.»

«Να γίνει!
Ας μας διώξουν! Τι να κάνουμε;
Με το ζόρι θα κρατηθούμε;
Δεν μπορούμε.

Τίποτα, για τη στιγμή δεν ξέρουμε τίποτα. Άλλο άδειο χώρο έχει, άλλο χώρο. Αν κάνουν κάπου αλλού παζάρια, θα πάμε αλλού.»





Αθηνά, ειδικός στους θησαυρούς



«Ξεκίνησα να δουλεύω πηγαίνοντας στο παζάρι, αγοράζοντας ένα ή δύο μικρά πράγματα. Πήγαινα, έφαχνα και μάζενα σιγά σιγά για να πουλήσω αργότερα. Δεν μπορείς απλώς να μπεις στο παζάρι. Πρέπει να ζητήσεις άδεια και να πληρώσεις ενοίκιο. Ευτυχώς, τα πάω καλά επειδή πουλάω παλιά πράγματα, τα οποία δεν είναι εύκολο να τα βρεις.

Αυτοί που δεν τα πάνε καλά είναι επειδή φέρνουν οτιδήποτε. Στην αρχή, έφερνα τζαμπούρα, και τελικά πέταξα τα πράγματα. Είναι καλύτερα να έχεις μόνο πέντε καλά πράγματα, μετά άλλα πέντε, και μετά βλέπεις. Δεν μπορείς να κάνεις τίποτα άλλο. Την άλλη φορά αγόρασα φθηνά ποτά, και όταν τα άνοιξα στο σπίτι, είχαν σκουλήκια μέσα...

Κάποτε ήμουν τραγουδίστρια, είχα μια παράξενη φωνή, όταν ήμουν 19 χρονών... Έχω πολλές φωτογραφίες από εκείνη την εποχή. Ταξίδευα, ήμουν παντρεμένη, αλλά πάντα πήγαινα σε διαφορετικά μέρη, δεν ήμουν ποτέ ήσυχα. Αλλά δεν πρόκειται να τραγουδήσω εδώ, αν θέλεις να με ακούσεις, έλα στο σπίτι μου. Δεν ήθελα να σου δώσω τη διεύθυνσή μου πριν για να μην ακούνε τίποτα. Δεν δίνω καμία πληροφορία για τον εαυτό μου σε κανέναν εδώ, δεν τους εμπιστεύομαι έτσι απλά.

Αυτή μαζεύει κούκλες, αλλά μόνο εκείνες με χειροποίητα φορέματα. Σε εκείνον τον τύπο εκεί πέρα λέω 10 ευρώ, και μου προσφέρει έξι. Του λέω, «Τι λες, πούστη; Φύγε από εδώ! Άφησέ τα εκεί». Τα παίρνει και μου πληρώνει όσα ζητήσα. Με ξέρουν, ξέρουν ότι τους φωνάζω. Αν δεν το πω αυτό, δεν αγοράζουν.»



(Όταν αγόρασα αυτό το σκυλί, η Αθηνά μου είπε όταν ήταν δικό της, όταν ήταν μορώ. Τώρα έχει κενούργιο σπίτι όπου έγινε φίλος με μια γάτα!)



Η Γειτονιά Πριν Από Λίγο Καιρό

Μια επιλογή φωτογραφιών που τραβήχτηκαν από τον Σπύρο Στάβερη (2005-2006).





Η Γειτονιά Πριν Από Λίγο Καιρό

Μια επιλογή φωτογραφιών που τραβήχτηκαν από τον Σπύρο Στάβερη (1992)



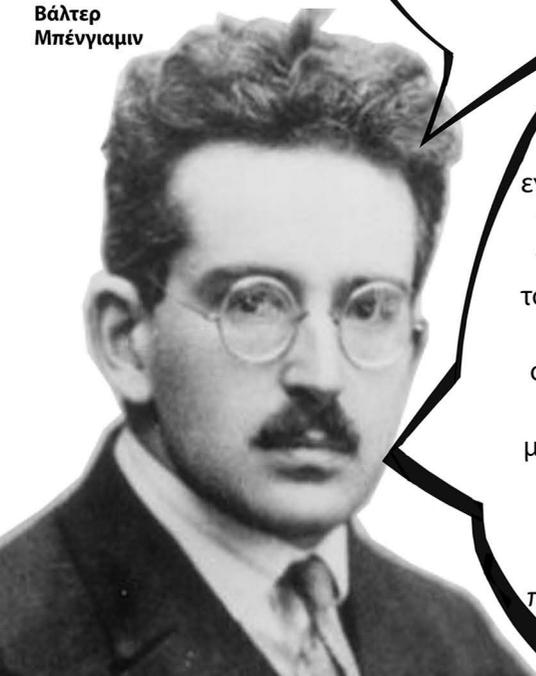
Οι φίδοι μας είπαν...

Ακόμα περισσότερα αποφθέγματα ανθρώπων που αγαπούν και αγαπούσαν να σκέφτονται τα αντικείμενα, την καθημερινή ζωή, τη μνήμη και την πολιτική...



Μπιούγκκ-Τσουλ Χαν

Βάλτερ Μπένγιαμιν



«Στα πλαίσια της τελετουργίας, τα πράγματα δεν καταναλώνονται ή φθείρονται, αλλά χρησιμοποιούνται. Γι' αυτό μπορούν να γίνουν παλιά. Αντίθετα, υπό την πίεση της παραγωγής, συμπεριφερόμαστε στα πράγματα, και στον κόσμο τον ίδιο, καταναλώνοντας αντί να χρησιμοποιούμε. Σε αντάλλαγμα, μας φθείρουν αυτά».

«Ο συλλέκτης μέσα από τα όνειρά του ταξιδεύει όχι μόνο σε έναν μακρινό ή περασμένο κόσμο, αλλά και σε έναν καλύτερο· σε έναν κόσμο όπου οι άνθρωποι δεν είναι καλύτερα εφοδιασμένοι με ό,τι χρειάζονται από ό,τι στον καθημερινό κόσμο, αλλά όπου τα πράγματα είναι απαλλαγμένα από την αγγαρεία της χρησιμότητας».

«Και για τον αληθινό συλλέκτη, κάθε αντικείμενο σε αυτό το σύστημα γίνεται μια εγκυκλοπαίδεια όλης της γνώσης της εποχής, του τοπίου, της βιομηχανίας και του ιδιοκτήτη από τον οποίο προέρχεται. Η βαθύτερη γοητεία για τον συλλέκτη είναι να περικλείει το συγκεκριμένο αντικείμενο σε έναν μαγικό κύκλο, όπου τη στιγμή που το διαπερνά ένα τελευταίο ρίγος (το ρίγος της απόκτησής του), το αντικείμενο μετατρέπεται σε πέτρα. (...) Το συλλέγειν είναι μια μορφή πρακτικής μνήμης, και από όλες τις ανίερες εκδηλώσεις «εγγύτητας» είναι η πιο δεσμευτική. Έτσι, κατά μία έννοια, η ελάχιστη πράξη πολιτικού στοχασμού αποτελεί μια εποχή στην επιχείρηση των αντικών».

«Άλλοτε υπάρχει δουλειά, Άλλοτε όχι»

Λέει ο Νίκος για τον Ελαιώνα και τις ιστορίες του...

«Δουλεύω εδώ τρία χρόνια. Ο χειμώνας είναι λίγο δύσκολος. Καλά είναι εδώ, οι άλλοι όμως που είναι έξω είναι κρίμα. Παίρνουν 3 μέτρα, 10 ευρώ τη θέση πληρώνουν, αλλά άλλος έχει τη δυνατότητα να πάρει μια θέση, άλλος δύο... Μπορεί να δουλέψουν και να μην έχουν λεφτά να πληρώσουν. Μαζεύουν από τους κάδους ότι βρίσκουν για να προσφέρουν στον κόσμο. Δεν υπάρχει δουλειά πλέον. Και οι περισσότεροι είναι μεγάλοι άνθρωποι. Μπορείτε να δείτε γιαγιάδες 70 ετών. Λίγοι είναι νεολαία...

Αυτοί που είναι στο δρόμο δεν πληρώνουν, είναι όλοι παράνομοι. Οι περισσότεροι δεν κάνουν άλλη δουλειά, περισσότερο είναι ρακοσυλλέκτες. Εγώ ήρθα επειδή η δουλειά μου είναι με ανακύκλωση, αποξηλώσεις κτιρίων και τέτοια πράγματα. Είχαμε βρει κάποια πράγματα και η γυναίκα μου νοίκιασε αυτό το μέρος ως αποθήκη. Άμα δεν πάει καλά θα βάλω μηχανήματα για τη δουλειά μου. Η γυναίκα μου αγοράζει πράγματα και έχει δημιουργήσει ένα πελατολόγιο και ο έχει κρατήσει. Ερχομαι εδώ κάθε Σαββατοκύριακο, τη βοηθάω, αλλά εγώ έχω δουλειά, δόξα τω Θεώ, τη δεύτερη δουλειά. Σιγά σιγά άρχισα να ειδικεύομαι στα παλιά αντικείμενα και στις αντίκες. Μια φορά βρήκαμε ένα αντικείμενο που μετά πουλήθηκε 5.500 ευρώ. Ήταν ένα γλυπτό της Λαλαη, μια Γαλλίδα, μια γλύπτρια. Αυτή έφυγε από τη ζωή, τα έργα της άξιζαν πολλά. Το άγαλμα βρέθηκε μέσα σε κούτες. Δηλαδή όταν πάμε σε ένα σπίτι, ας πούμε, κάποιος πεθαίνει... Μας λένε "Τι μας δίνετε για όλα; Να το καθαρίσετε, πχ 100, 200 ευρώ" και μαζεύουμε τα πράγματα τους, όλα μαζί, χωρίς να δίνουμε σημασία και μετά το βρίσκουμε.

Και μια άλλη φορά, πριν ενάμιση, δύο χρόνια, ήταν μία γυναίκα, 45-50 χρονών. Είχε πέντε παιδιά μαζί της, και είχε μια ζυγαριά, με χρυσά βαρουδάκια.



Δεν το κατάλαβε κανένας και δεν έδωσε σημασία. Ήρθε ένας και τη ρωτάει "Τι ζητάς μόνο για τα βαρουδάκια; δε θέλω τη ζυγαριά"; Και του είπε δέκα ευρώ. Αυτός ο άνθρωπος γυρίζει μετά από δύο ώρες, το πρωί του Σαββάτου, και πάει και της δίνει 5.000 ευρώ.

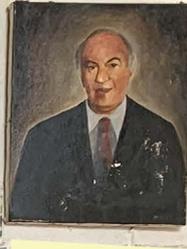
"Αυτά είναι δικά σου" λέει. Του ρωτάει

"Για ποιο λόγο μου τα δίνεις;"
"Αυτά τα πράγματα που μου έδωσες έχουν κάποια αξία".

Δεν της είπε ότι ήταν χρυσά, αλλά το κατάλαβε η γυναίκα. Η ζυγαριά πρέπει να ζυγίζει

γύρω στα πέντε κιλά.

Η γυναίκα χάρηκε και στεναχωρήθηκε.



Από μια άποψη της έχει δώσει πολύ λίγα, αλλά από μια άλλη άποψη ήταν πολλά. Και πάλι καλά που της έδωσε κάτι.



Και μια άλλη περίπτωση, πέντε το πρωί, ένας άλλος είχε κάτι κούτες, την ώρα που πήγε να τις ξεφορτώσει, σκίστηκαν οι κούτες και έπεσαν πλάκες χρυσού. Έγινε επανάσταση, με τις πελάτισσες... Τις έβαλε γρήγορα στο μηχανάκι, και έφυγε, δεν ξαναγύρισε ποτέ.

Μια πληροφορία μου είπε ότι είναι στην Αλβανία. Δεν ξέρουμε τι είχε μέσα. Αυτά είναι τα τυχερά εδώ αλλά έχει και κακά. Ο άλλος μια βδομάδα μπορεί να μη δουλεύει. Και να πληρώνει από την τσέπη. Έχει τύχει πολλές περιπτώσεις που έχω δώσει δανεικά για τις θέσεις. Άλλη μου λένε "Δεν έχω λεφτά, διάλεξε κάτι να πάρεις." Και μερικές φορές δεν παίρνω τίποτα. "Δεν πειράζει, λέω, αν χρειαστώ κάτι θα σου πω". Και όπως έχουμε υπολογίσει έχουμε γύρω στα 120 ευρώ που δεν έχουμε ξαναπάρει.

Εδώ έρχεται πάρα πολύς κόσμος, γιατροί και δικηγόροι. Είναι συλλέκτες που έχουν τρέλα, ψάχνουν αντικείμενα για συλλογές, διάφορες, και άλλοι κοιτάνε να πάρουν οικονομικά πράγματα για να πάνε στη γυναίκα τους.

Μια φορά ήρθε ένας γιατρός, λίγο αργά, είχε πάρει πιάτα, ποτήρια, αρκετά πράγματα, γύρω στα 100 ευρώ και ήταν ευχαριστημένος.

Και μου λέει "θα περάσω και την επόμενη βδομάδα". Έρχεται πάλι την ίδια ώρα και παίρνει έναν πίνακα που γράφει το όνομα του. Μου λέει "αυτός ο πίνακας γράφει το όνομα μου, θα τον πάρω."

Και του είχα πει για πλάκα, 100 ευρώ. Και τον πήρε. Ο πίνακας δεν άξιζε ούτε 10 ευρώ. Και του λέω "Διάλεξε κάτι για να σου κάνω ένα δώρο."



Διάλεξε μετά ακόμη ένα σερβίτσιο για τη γυναίκα του, το οποίο έκανε 50 ευρώ. Και μου λέει "Γιατί μου κάνεις τόσο ακριβό δώρο;" Του λέω "για πλάκα σου είπα 100 ευρώ για τον πίνακα, για να είμαστε ειλικρινείς."

Και γελάει πολύ, μου λέει "Είσαι πολύ τίμιος", μου δίνει το χέρι του. "Δεν θα χαθώ, θα ξανάρθω". Μετά από δυο, τρεις βδομάδες, ήρθε. Κι εκείνη την ώρα παράγγελα καφέ, οπότε παραγγείλαμε καφέ, και καθίσαμε. Μου λέει "Δόξα τω Θεώ, είμαι καλά. Γιατρός είμαι. Οικονομικά δεν έχω πρόβλημα, μη νομίζεις ότι έρχομαι και ψάχνω κάτι οικονομικό. Αυτό που μ'αρέσει το πληρώνω. Έχω πολύ δουλειά και γι αυτό έρχομαι γρήγορα. Γκρινιάζει η γυναίκα μου ότι θέλει κάποια πράγματα. Δεν προλαβαίνω. Άλλοι με στείλανε σε 'σένα και είπαν ότι θα βρω γυαλικά και τέτοια πράγματα, αλλά στους δρόμους δεν πάω."

Άλλη μια... Ένα μαγαζί στη Σπύρου Πάτσι, ένας συνταξιούχος, έδωσα μια προσφορά και τα πήρα εγώ. Όλα αυτά ήταν για πλοίο, γερμανικά, καλές μάρκες. Μόλις τα είχα φέρει, μια εταιρεία ήρθε ψάχνοντας πράγματα για καράβια, και ψώνισαν κοστολόγιο 1.000 ευρώ. Όλα τα πράγματα που πήρανε άξιζαν 15.000€, του το είπα, και ήταν ευχαριστημένοι. Και έχουμε επικοινωνία, έρχονται, ψωνίζουν και έτσι δημιουργήσαμε ένα πελατολόγιο σιγά σιγά.

Αυτούς τους πίνακες τους είχε πάρει ένας φίλος μου από ένα Μουσείο. Κάνανε μία εκκαθάριση και τα πέταξαν για ανακύκλωση. Αυτα είναι κρίμα να πάνε για λιώσιμο, καλύτερα να τα έχει ο κόσμος, να τα αξιοποιήσουμε. Πάντως στη Λάρισα έχω κι εγώ μια πέτρινη αποθήκη πολύ παλιά, από τον προπάππου μου, στο χωριό, την έχω φτιάξει σαν μουσείο. Εκεί βάζω πράγματα, τα ακριβά και παράξενα, ότι μου κάνει εντύπωση.

Έχω έναν φίλο που έρχεται κάθε Κυριακή από την Καρδίτσα, μόνο για το παζάρι. Έρχονται άνθρωποι που συλλέγουν κάθε είδους πράγματα.

Ο καθένας έχει το αντικείμενο του, ας πούμε παλιούς δίσκους βινυλίου, κασέτες, άλλος ασχολείται με περιοδικά, με πίνακες. Κάτι γυναίκες έρχονται μόνο για κεντήματα, γυαλικά. Έρχονται από τη Γλυφάδα, το Κολωνάκι. Έρχονται για ακριβά πράγματα, τα πληρώνουν και τα βάζουν στα μαγαζιά τους με συλλογές.»





Και τώρα είναι αυτή:

*Κάνοντας
μια βόλτα
στον Εδαυόνα
da τη βρείτε
κάθε Κυριακή...
αν είστε τυχεροί!*



Θέλετε να πανιέψετε;



Ο κ. Γιασάρ ποζάρει δίπλα στο γραφείο του στο κατάστημα με αντικείμενα που έχει με τη σύζυγό του, Αρζού. Μου εξηγεί ότι στα τουρκικά τα ονόματά τους σημαίνουν «Ζωή» και «Επιθυμία» ή «Ελπίδα». Του λέω ότι κάνουν έναν καλό συνδυασμό, αφού αγόρασα από εκεί μια καρφίτσα με πατινία της δεκαετίας του 1980 και μια άλλη καρφίτσα του Ρωσικού Κομμουνιστικού Κόμματος για τη μικρότερη αδερφή μου.

